

Orbáni lecke a Nyugatnak

2023 július 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Harcolni fogunk, nem engedünk Brüsszel politikai és pénzügyi zsarolásának.

Orbán Viktor miniszterelnök tusványosi beszéde mint mindig, most is átfogó képet rajzolt a világról, Európáról és Magyarországról. Ezt szinte már jó értelemben megszoktuk t?le, ám abszolút ne vegyük természetesnek, hogy olyan miniszterelnökünk van, aki évente akár kétszer-háromszor is képes arra, hogy nem pusztán politikai, hanem politológiai, társadalomtudományi igényesség? beszédet és egyben elemzést tartson egy órában.

Ez nagy érték, amire büszke lehet minden magyar állampolgár – persze tudom, hogy az ország egyik fele rá sem hederít erre, vagy inkább irritálja Orbán Viktor minden mondata. De ne velük foglalkozzunk: örüljünk annak, hogy olyan miniszterelnöke van az országnak immáron tizenharmadik éve, akinek a beszédére szinte a világ minden részén odafigyelnek, elemzik, értékelik, és persze a liberális f?sodor ott köt bele, ahol csak tud. Vajon hány ország mondhatja el magáról ugyanezt? A nagyhatalmakat leszámítva alig-alig találunk ilyen országot.

Orbán Viktor beszéde ezúttal is átfogó képet adott a korszakról, amelyben élünk. Ami számomra igazán fontos értéke volt az egyórás értékelésének, azt úgy fogalmazhatnám meg, hogy egyfajta realista lényeglátás jellemezte, mind a világ, mind Európa, mint pedig hazánk helyzetének megítélésében.
Fontos felvetés volt, hogy a „nem Nyugat” – amelynek vezet?je Kína, de idetartoznak a BRICS-országok és azok, akik csatlakoznak hozzájuk – létrehozza a maga párhuzamos nemzetközi intézményeit, amelyek lényegében véve a hagyományos nyugati intézményeknek egyfajta alternatíváját jelentik. Ez azért nagyon izgalmas kérdés, mert valóban felveti azt a nem túl szépséges lehet?séget, hogy a világ úgy, ahogy van, kettéoszlik szinte minden szinten, vagyis ez már nem törésvonal (cleavage) lesz, hanem valójában hasadás (fission). Példaként hozta fel a miniszterelnök az Ázsiai Bankot, amely már most a nyugati nemzetközi bankokkal vetekszik a források nagyságát illet?en.
S mindezek után – vonta le a következtetést – itt vagyunk a legnagyobb veszély küszöbén, ugyanis haladunk a nagy összeütközés felé. Rendkívül dicséretes dolognak tartom Orbán Viktor részér?l, hogy egyetlen pillanatig sem akarta a hallgatóságát valamifajta szokványos politikusi optimizmussal vagy inkább hiú ábrándkergetéssel megnyugtatni, hanem realista lényeglátónak bizonyult: világosan kimondta, hogy most vagyunk a legveszélyesebb pillanatban, ugyanis az eddig vezet? nagyhatalom úgy látja – jogosan –, hogy az els?r?l a második helyre szorulhat.
S teljesen igaza van Orbán Viktornak abban, hogy az USA sajátos helyet jelölt ki magának a világon, ez pedig az els? hely, az „aranyérem”, ?k a világ urai, katonai, gazdasági és erkölcsi szempontból egyaránt. Ez a meggy?z?dés hatja át az amerikai szellemiséget, azt mondhatnánk, az els? helyhez, az uralkodó pozícióhoz való ragaszkodás az Egyesült Államok mentális karaktervonása, amit?l nem tud szabadulni. Ám éppen ez okozza a veszélyhelyzetet is, miként látjuk azt több összefüggésben.

Fontos volt az a hivatkozása, mely arról szólt, hogy amikor a világtörténelemben nagyhatalmi konkfliktusok léptek fel és az els?ségr?l volt szó, akkor a vizsgált tizenhat esetb?l tizenkett? háborúval végz?dött, s így d?lt el a hatalmi alapkérdés. Vagyis Orbán realista lényeglátása alapján nem engedhette meg, hogy ne legyen ?szinte a nyilvánosság el?tt, s nem titkolta: szembe kell néznünk azzal, hogy kitörhet a harmadik világháború.
Viszont javaslatot is tett egy ismét realista kiútra is, amivel elkerülhet? a világháború, s ez pedig nem más, mint egy új egyensúly a két – vagy három, ha Oroszországot is ide vesszük – fél között, mégpedig az, hogy tudomásul veszik egymás létét, az ? szavaival élve elfogadják azt, hogy két nap van az égen. Ezen az alapon pedig nem a háború felé menetelnek, hanem megpróbálnak win-win játékot játszani, amelyben a kölcsönösen el?nyös együttm?ködés formáinak megtalálására törekednek. Egyben biztosak lehetünk – ezt már én teszem hozzá: Kína részér?l biztos, hogy nyitottsággal fogadnák az USA által nyújtott baráti kezet. Ne feledkezzünk meg arról, hogy 2024 ?sze nagy változásokat hozhat, méghozzá nyerhet az amerikai elnökválasztáson a republikánus jelölt – aki vélhet?en mégiscsak Trump lesz –, s ez gyökeresen megváltoztathatja az USA világpolitikáját, ugyanis Trump valóban nem háborúban gondolkodik, hanem országa gazdasági fölényének fenntartásában, s ez gyökeresen más hozzáállás.

Ugyanez a realista lényeglátás jellemezte Orbánt az unió helyzetének megítélésében is, amikor elmondta, hogy az uniót szorongás gyötri, és bekerítve érzi magát. Ugyanakkor ebben a saját gyengesége, er?tlensége a felel?s, s az a tény, hogy képtelen a saját szuverenitását kivívni. Ellenkez?leg: egyre inkább úgy látszik, hogy az Egyesült Államok irányítása alá került, s a háborúval kapcsolatban elképeszt? álláspontra helyezkedett.

Én teszem hozzá, hogy ennek az egyik legutóbbi, látványosan szomorú jele, hogy a bizottság egy négy évre szóló, 20 milliárd dolláros támogatást kíván megszavazni Ukrajnának, ami a háborúban való tartós részvételt irányozza el? – s ez minden, csak nem bölcs döntés, sokkal inkább önsorsrontás. Orbán világosan kifejtette, azzal, hogy Oroszországot leválasztják az európai gazdasági kapcsolatokról, az unió elveszíti a versenyképességét a világgazdaságban. Miközben a cégek egészen másképpen gondolkodnak, hiszen az 1400 legnagyobb vállalatnak mindössze 8,5 százaléka vonult ki Oroszországból. Ezért is vicc az OTP elleni ukrán támadás.

Kihagyhatatlan téma az unión belül a föderalisták és a szuverenisták küzdelme, s azon belül a hazánkkal szembeni brüsszeli támadássorozat. Orbán itt is realista álláspontra helyezkedett, amikor világossá tette, hogy a britek kiválása, vagyis a brexit után a szuverenista V4-ek kicsit egyedül maradtak, s azt sem rejtette véka alá, hogy ennek is köszönhet?en indultak meg a jogállamisági köntösbe bújtatott támadások hazánk és Lengyelország ellen. Orbán arról is nyíltan beszélt, hogy a csehek már lényegében átálltak a liberális föderalisták oldalára, s Szlovákia is ingadozik – ehhez azt tenném hozzá, hogy ha a következ? választáson a szociáldemokrata Fico ismét hatalomra kerülne, akkor szinte biztosra vehetnénk, hogy újra szövetségesek lennénk az unió alapvet? vitáiban. Orbán annyiban bizakodó, hogy Olaszországban jobboldali kormány került hatalomra, talán ez megtörténik Spanyolországban is a vasárnapi választások után, és Ausztriában a Szabadságpárttal egyre jobb az együttm?ködés, akik nagyon jól állnak a közvélemény-kutatások alapján, esélyük van egy újabb koalíciós kormányzásban való részvételre.
Mindezen túl bízik a 2024-es európai parlamenti választásokban is, abban, hogy a szuverenista er?k el?retörhetnek és szövetségre lépve komoly ellener?t hozhatnak létre a föderalista f?sodorral szemben. Realista azonban abban, hogy a jöv? évi EP-választásoktól nem várható földrengésszer? áttörés az er?viszonyokban.

Kiemelked?en fontos volt azon okfejtése, hogy mi, magyarok, ragaszkodunk a saját, közös kultúránkhoz, világképünkhöz, ahhoz, ahogyan élni szeretnénk, beleértve a genderkérdést, a háborút, a migrációt és a szuverenitásunk védelmét. Ezért vagyunk küzdelemben az unió elitjével, amelyik láthatóan és nyilvánvalóan zsarol bennünket mind politikai, mind pénzügyi eszközökkel, s arra akar kényszeríteni minket, hogy álljunk be a sorba, akárcsak a csehek vagy például a balti államok. (Litvániát hozta fel példaként, ahol éppen nemrég vonták vissza azt a családvédelmi törvényüket, amelyet 2012-ben fogadtak el, s amelyb?l a magyar kormány is merített, amikor családvédelmi intézkedéseit végrehajtotta.)

Kifejtette azt, ami szerintem a legfontosabb realizmus a jelenlegi helyzetben: az unióval nem kötünk kompromisszumot a számunkra meghatározó kérdésekben. Nem hátrálunk meg s nem engedünk a zsarolásnak. Taktikai, stratégiai ügyekben lehet engedni – mondta –, azonban történelmi távlatokat felmutató ügyekben nem. S az bizonyos – ezt már én teszem hozzá –, hogy mind a genderkérdés, mind a háborúval kapcsolatos békére törekv? álláspontunk, mind a határaink megvédése a migránsáradattól, mind a szuverenitásunk védelme és egy er?s nemzetekre épül? Európa igénye olyan kérdés, amely történelmi jelent?ség? számunkra. Vagyis engedményekr?l lehet szó a kevésbé fontos ügyekben, de a lényegi kérdésekben történelmi szemléletet kell alkalmaznunk.

Harcolnunk kell, ez az egyetlen megoldás. És ebben teljesen igaza van a miniszterelnöknek.

Borítókép: Orbán Viktor miniszterelnök beszédet tart Tusnádfürd?n (Fotó: Miniszterelnöki Sajtóiroda/Benko Vivien Cher)

Fricz Tamás - www.magyarnemzet.hu

Ajánló